

R. Křesťan / B. Dylan

R. Křesťan / B. Dylan

1. Padají stíny, ale není kam se hnout,
nedá se spát ani zapomenout,
mám pocit, jako bych měl duši z oceli
a že mé jizvy ani slunce nezcelí.
Není kam jít, i když by bylo na čase,
ještě není tma, ale stmívá se.
2. Svůj pocit lidství jsem nechal někde v polích,
jako by za vším, co je krásné, bylo něco, co bolí,
přišel mi dopis, tak milý, samý cit,
napsala prostě, co měla na srdci.
A já už ani nevím, jestli ji poznám po hlase,
ještě není tma, ale stmívá se.
3. Viděl jsem Londýn i Paříž pozdě k ránu,
šel podél řeky až k břehům oceánu,
padl jsem na dno světa, níž než umím říct,
a v lidských očích už nehledám vůbec nic.
Jako by pravda byla vadou na kráse,
ještě není tma, ale stmívá se.
4. Přišel jsem na svět a zemřu, aniž bych chtěl,
všem se zdá, že se hýbám, jenže jako bych otupěl.
Jen stojím a myšlenky mi běží buhvíkam,
už ani nevím, před čím sem utíkám.
I modlitba mi zní jen jako vítr ve vlasech,
ještě není tma, ale stmívá se.